

Carl Michael Bellman Salm nr. 36

ÖFVER E VANGELIUM PÅ L ÅNGFREDAGEN. LUC. 23:32.

Musik Henrik Bøggild

Blygs, Ju - das, der du går ned från Pi - la - ti trap - pa Af sorg och

tå - rar tård i ol - jo-träds - al - lén; Gråt gruf - va dig och läs din ån - ger

är för sen, Då, af din pung för - ledd, du gick att kys - sa, klap - pa Din trog - na

Mä - sta - re, från gul - dets smit - ta ren: Gäck, hölj ditt an - le - te in - om din

böd - la - kap - pa, Och smyg din skug - ga bort vid nat - tens hem - ska sken.

2) Ja, vid så blodig kyss all mensklig ondska ryser:
Dess hämdeskri till skyn din afgrund eldar mer;
Från Judas - ja, från dig härstammar falskhet ner,
Der du i Caiphe gård bort vid hans koleld fryser,
I hjertat kall och grym mot den din mun tillber.
O! mer än lyktor, bloss ditt falska öga lyser
I mörkret bland en svärm af prester pharisér.

3) Till varning dig ett sken i helgedomen hotar:
På himlahvalfvet svärd, krigsvagnar, rytteri;
Den stora koppardörrn sprang upp, från regler fri,
Hvars tyngd besvek en arm af flera starka rotar,
Tillbommad och i lås ... Jerusalem, hvad skri!
Förlåten remnar tu... Den grund, som templet fotar.
Vid rök och jordaskalf tycks snart uppslukad bli.

4) Likfullt du väpnar dig, att med en mordisk ifver
 Förråda menlöst blod på salighetens stig;
 Med våld i trängseln främst ditt hufvud höjer sig,
 Att öfver axeln se hvad dom Pilatus skrifver,
 Så brydsam i beslut, som der i pennan vig;
 Din Herre och din Vän med hån bespottad blifver
 Och nu på Golgatha korsfästes utaf dig.

5) O menighet, som fromt i Zions tempel niger,
 På denna dyra dag i sorgedrägter klädd:
 Som saligt på din väg upphunnit Kidrons brädd!
 Ryck närmer Golgatha, hvars fasa du förtiger,
 Fast uti tårars flod du badar blyg och rädd:
 Der ser du Frälsaren, hur han på korset stiger,
 Med törnekronan krönt, i purpurmanteln hädd.

6) Bland stafvar, lantsar, svärd sig Rådets hjessor höja
 Och folket flocketals, med bistra hufvuden,
 Från höjden stormar ner, och åter dit igen,
 Att i förmätne blick sitt arga hjerta röja,
 Der blodig på sin sköld krigsknekten tärningen
 Framrullar några kast - det spelet tycks förnöja;
 Han kastar än en gång och vinner kjortelen.

7) Från nejdens mörka vik bland blossen fram och åter
 Syns Frälsarns kors mot skyn uppflamma då och då;
 Johannes snyftande; Maria lika så,
 Bortbleknad i sitt dok, med hvita kinder, gråter;
 Men hennes trötta knän till jorden digna må,
 När ättikkärles sprund en Jude skälmskt upplåter,
 Vid ropet af dess Son: Mig törstar... lät mig få...

8) Fall ner, o menighet! Ett ögnablick än dröjer,
 Förn, i din andakt stärkt, din svaghet njuter stöd.
 Ditt skuldregister känn, och dina likars nöd,
 Som äga lika skäl till samma ångst du röjer;
 Dock som att Frälsarns blod har utsläckt afgrunds glöd,
 Så vet att denna Man, som nu sitt hufvud böjer,
 Ar Herren och din Gud - din sköld i lif och död.